

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΥΠΟ ΔΕΟΝ ΛΑΜΠΡΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

‘Ο Παῦλος καὶ ὁ πατέρας του ὠδηγήθησαν εἰς μίαν καλύβην, ὅπου εἶχε σεοβρισθῆ ἓν φαγητόν. Τοὺς ἐδόθη μία σχετικὴ ἐλευθερία.

Αὐτὸ τοὺς κατέπληξε. Ἐάν ἐπρόκειτο νὰ θυσιάσθουν, ὅπως τὸ διεκήρυξεν ὁ Τουαλά, διατὶ νὰ τοὺς ἔτρεφον; Τὶ ἀνέμενον οἱ δημοῖ των διὰ νὰ τοὺς θανατώσουν;

‘Ο Παῦλος ἔθεσε τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ εἰς τὸν πατέρα του. Δὲν ἔτρεμε, ἀλλὰ ἡ ἀνησυχία ἐξοργαφίζετο εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ του — Ἴδου, ὅτι οἱ κάρφοι εἶχον δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ ὀρυκτολόγος. ‘Ο Τουαλά ὑπάρχει καὶ εἶχα ἀδίκον νὰ ἀμφιβάλω! Ἄς ἀντιμετωπίσωμεν ψυχραίμως τὴν κατάστασιν.

— Ἴσως ὑπάρχει πιθανότης τις σωτηρίας. Καὶ ἐγὼ Παῦλο μου ἐκπλήτομαι, διότι μᾶς ἀφήρσαν τὰ δεσμά μας. Αὐτὸ δεικνύει, ὅτι θεωροῦν τὴν φυγὴν μας ἀδύνατον! Θὰ ἐξελπηγτόμην πολὺ ἂν αὐτὸς ὁ Τουαλά δὲν μᾶς ἐγνωστοποιεῖ καὶ μάλιστα πολὺ ταχέως τὰς διαθέσεις του ἀπεναντί μας.

‘Ομιλῶν οὕτω ὁ αἰχμάλωτος δὲν ἠπατάτο! Ἡ γνωριμία του με τοὺς μάγους τοῦ καθίστα δυνατὸν νὰ μαντεύσῃ τὰς προθέσεις τοῦ μάγου.

Μόλις μία ὥρα εἶχε παρελθεῖ καὶ ἡ θύρα ἤνοιξεν. Δύο ἄνδρες ὅπλισμένοι με ἀκόντια διέταξαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν πατέρα του νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν.

Ἐδηγήθησαν εἰς μίαν καλύβην μεγαλυτέραν στολισμένην με παράξενα στολίδια. Ἦτο ἡ

κατοικία τοῦ Μάγου.

‘Ο Τουαλά τοὺς ἀνέμενε καθισμένοι ἐπὶ ἐνὸς εἵδους θρόνου στολισμένου με δέρμα λέοντος.

Εἶχε σηκώσει τὸ ἀπὸ πτερά στέμμα του καὶ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν θήκην του τὸ μαῦρον διαμάντι. Περιέργον πρᾶγμα, τὸ διαμάντι αὐτὸ ἦτο τώρα βυθισμένον εἰς ἓνα ὑγρὸν τὸ ὅποιον ἐπλήρου ἓνα μετάλλινον δοχεῖον, ὧθηθεις ἀπὸ περιέργειαν ὁ ὀρυκτολόγος ἐπλησίασε, ἀλλὰ ἀμέσως οἱ πολεμισταὶ τοῦ ἤρπασαν ὁ καθείς ἀπὸ ἓνα βραχίονα καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ μὴ δύναται νὰ κινήθῃ.

Τὸ διαμάντι αὐτὸ ἐθεωρεῖτο ἀναμφιβόλως ὡς ἱερὸς λίθος.

‘Ο Τουαλά ἐμειδίασε καὶ ἀναζητῶν τὰς λέξεις εἶπεν:

— Εἰσθε αἰχμάλωτοι μου! ‘Ο Τουαλά ὁ μέγας μάγος δὲν εἶναι βάρβαρος! Θὰ εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ περιφέρεσθε εἰς τὸ στρατόπεδον, εὐθὺς ὡς μοῦ παραδόσθε τὰ ὅπλα σας! Λοσετέ τα!

— Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν τοιοῦτα, ἀπήντησεν ὁ Ροδιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει τὸ ρεβόλβερ του κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιθέσεως.

‘Οσον ἀφορᾷ τὸν Παῦλον, αὐτὸς εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ κρύψῃ τὸ ἰδικόν του εἰς μίαν ὀπὴν τῆς καλύβης του.

‘Ο Τουαλά εἶπε ὀλίγας λέξεις εἰς τὴν γλῶσσαν του καὶ οἱ δύο Γάλλοι ἤρουνθήθησαν. Δὲν εἶδον ἐπάνω τους παρὰ μόνον ἓν μαχαιρίδιον, τὸ ὅποιον καὶ κατεσχέθη ἀμέσως καὶ ἓνα βαλλάντιον, τὸ ὅποιον ὁ μάγος τοὺς ἀφῆκε.

— Πρέπει νὰ γνωρίζετε εἶπε ἔπειτα σιγά,

ὅτι οἱ ξένοι δὲν δύνανται νὰ διέλθωσι τὴν σήραγμα τοῦ Τουαλά. Παραβιάσατε τὰ ἐδάφη μας, τὸ πεπρωμένον θὰ λάβῃ χώραν. Τὴν τρίτην σελήνην θὰ ἀποθάνετε καὶ ἡ καρδιά σας θὰ προσφερθῇ θυσία εἰς τοὺς Θεοὺς.

Ὁ Παῦλος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ ἕνα τρανταγμὸν, ὁ Ροδιὲ ὅμως ἔμεινεν ἀκίνητος.

Τὰ βλέμματά του εἶχον προσηλωθῆ εἰς τὸ μαῦρο διαμάντι. Τὸ ἔνστικτον τοῦ ἐρευνητοῦ τὸν ὦθε ἐκεῖ. Θὰ εἶδιδε μέρος ἀπὸ ὅτι κατεῖχε διὰ μελετήσῃ τὴν σύνθεσιν τοῦ ὄγκου ἐν τὸς τοῦ ὁποίου εἶχε ἐμβαπτισθῆ τὸ διαμάντι. Τὸ πνεῦμα εἶχε ἀπορροφηθῆ τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν ἰδέαν αὐτὴν, ὥστε οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδιδε εἰς ὅσα ἔλεγε ὁ Μάγος.

Ἐνα πρῶγμα μόνον τοῦ ἐκτύπησε εἰς τὸ αὐτί, ὅτι ὁ Τουαλά δὲν θὰ τοὺς ἐθυσίαζε παρὰ κατὰ τὴν τρίτην σελήνην. Ἦτο μὴ διορία τριῶν μηνῶν περιῖπου. Εἶχον τὸν καιρὸν νὰ σκεφθοῦν.

Ὁ Μάγος ἐμάντευσε τὴν σκέψιν του, ἐμείδισε διαβολικῶς καὶ εἶπε:

—Σὰς εἶναι ἀδύνατον νὰ δραπετεύσατε! Ὁ φράκτης εἶναι ὑψηλὸς καὶ αἱ ἔξοδοι φυλάσσονται. Ἐκείνος ἀπὸ σὰς ποῦ θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ φύγῃ θὰ ἐρίπτετο ζωντανὸς εἰς τὰ ἔρπετά.

Ὁ Παῦλος ἐντάθθα ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Κανέα: «Αὐτὸς κάμνει νὰ τρώγουν τοὺς πτωχοὺς Κάρρους τὰ ἔρπετά».

Ἠννόησε ὅτι ἦσαν χιμμένοι.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ἕνα ὕφασμα χονδρὸν ποῦ ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ὀροφὴν, ἀνυψώθη ἀποτόμως καὶ ἕνας νεαρὸς μαῦρος ἐφάνη, ὅτι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν τοῖχον. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τὴν μίαν ἀπὸ τὰς λυχνίας αἵτινες τοὺς ἠρπάγησαν εἰς τὴν σήραγμα.

Τοῦτο ἐξέπληξε τὸν Παῦλον.

Ἀπὸ τὴν ἀκτῖνα φωτὸς ποῦ ἔπεσε εἰς τὸν τοῖχον διέκρινε τὴν εἴσοδον ἐνὸς διαδρόμου, ὁ ὁποῖος ἐβυθίζετο εἰς τὸν τοῖχον, ἔπειτα τὸ ὕφασμα ἔπεσε πάλιν καὶ ὁ μαῦρος ἐπρότεινε τὴν λυχνίαν τοῦ Τουαλά.

Οὗτος τὴν ἐξήτασε μὲ μεγάλην προσοχὴν. Εἰς ἕν σημεῖον του οἱ αἰχμάλωτοι ὠδηγήθησαν εἰς τὴν καλύβην των. Δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ εἶπῃ, ἢ ἀπόφασίς του εἶχε ἐκδοθῆ.

***

Μόλις ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν καλύβην των ὁ πατήρ καὶ υἱὸς ἀντήλλαξαν τὰς ἐντυπώσεις των.

—Θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ γνωρίζω, ἐπιθύρουν ὁ Ροδιὲ ἐξακολουθῶν τὴν σκέψιν του, τί εἶναι αὐτὸ τὸ ὄγκον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶναι βυθισμένον τὸ μαῦρο διαμάντι;

—Ἐγὼ, ἀπήντησε ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐσκέπτετο παρὰ τὴν δραπέτευσίν του, διερωτῶμαι ἂν ἡ καλύβη τοῦ Τουαλά, ἢ ὁποία εἶναι προσεξεζολημένη εἰς τὸ ὄρος, δὲν ἔχει καὶ μίαν μυστικὴν διόδον;

—Μυστικὴν διόδον; Τί θέλεις νὰ εἶπῃ;

—Δὲν παρετήρησες τὸν νεαρὸν ἐκεῖνον μαῦρον, ὅστις ἐφάνη, ὅτι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ τοίχωμα. Διατί ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του μίαν ἀπὸ τὰς ἠλεκτρικὰς μας λυχνίας;

—Τὸν παρετήρησα, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ ἀντιληφθῶ, πόθεν εἶχεν εἰσελθῆ! Τὰ βλέμματά μου εἶχον προσηλωθῆ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς τὸ μαῦρο διαμάντι. Ὑποθέτω ὅτι ἡ καλύβη τοῦ Μάγου ἔχει δύο ἐξόδους: ἓξ ὧν ἡ μία ὁδηγεῖ εἰς μίαν μυστικὴν διόδον, ἥτις καταλήγει εἰς τὴν σήραγμα!

—Ἀλλὰ εἶναι δυνατόν; Τί σὲ κάμνει νὰ τὸ ὑποθέτῃς;

—Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀπλοῦν! Τὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον καλύπτει τὸν τοῖχον, κρύπτει ἕνα βαθὺ καὶ στενὸν ἄνοιγμα, δια τοῦ ὁποίου ὁ νεαρὸς μαῦρος ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ. Τὸ ὅτι ἐκράτει τὴν λυχνίαν μας εἰς τὰς χεῖρας, εἶνε προφανές, ὅτι τὴν εὔρε εἰς τὴν σήραγμα.

—Ἀλλὰ... εἶναι ἐνδιαφέρον αὐτό! Θα ἔπρεπε κανεὶς νὰ βεβαιωθῆ δι' αὐτό. Ἄν ὁ διαδρομὸς αὐτὸς ὑπαρχει, ἢ φανγὴ εἶναι δυνατή...

—Ἀλλὰ δι' αὐτό δὲν δύναμαι νὰ εἶμαι τελείως βέβαιος! Ἐξ ἄλλου, κοθὼς ἀντελήφθη ὁ διαδρομὸς εἶναι ὑπερβολικὰ στενός! Καὶ αὐτὸς ἀναμφιβόλως εἶναι ὁ λόγος δια τὸν ὁποῖον οἱ πολεμιστὰὶ δὲν ἔκαμνον χρῆσιν αὐτοῦ! Δὲν ἀφῆγει διόδον παρὰ μόνον δι' ἕν παιδίον!

—Ἀλλὰ τότε... θα διέλθῃς!

—Νομίζεις, πατέρα ὅτι θα ἐδεχόμην νὰ σ' ἐγκοταλείψω;

—Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀποθάνωμεν καὶ οἱ δύο Ἐξ ἄλλου διατί νὰ μὴ διέλθω καὶ ἐγώ; Εἶμαι φοβερά ἀδύνατος 50 κιλά κατὰ τὴν ἀναχωρήσιν μου ἐξ Γαλλίας καὶ ἀσφαλῶς τὸ κλῆμα τῆς Ἀφρικῆς δὲν μὲ ἐπαυνε, Δια μίαν φορὰν δύναται νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ἡ ἀδυναμία αὐτή!

—Μένει τὸ ἀνάστημα.

—Μπα! θὰ βαδίσω διπλωμένος εἰς τὰ δύο

Δέν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ εἰμεθα δύσκολοι. Τὸ σπουδαῖον εἶναι, ἂν δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸν διάδρομον αὐτὸν. Ἐὰν κατορθώσωμεν νὰ λύσωμεν αὐτὸ τὸ αἰνίγμα θὰ ἔχωμεν προσδεύη ἀρχεταί.

— Ἀλλὰ, πατέρα, λησιμονεῖς, ὅτι ἡ εἰσοδος τοῦ διαδρόμου εὐρίσκειται ἐντὸς τῆς καλύβης τοῦ Τουαλά! Καὶ ὅταν ἠθέλωμεν πεισθῆ περὶ τῆς ὑπάρξεώς του, καὶ πάλιν θὰ μᾶς ἦτο δύσκολον νὰ φθάσωμεν μέχρις αὐτοῦ! Πῶς νὰ διασχίσωμεν τὴν κατοικίαν τοῦ μάγου χωρὶς νὰ προκαλέσωμεν τὴν προσοχὴν του;

— Θάσκαφθῶ περὶ αὐτοῦ. Καὶ αἱ περιστάσεις δύνανται νὰ μᾶς φανοῦν εὐνοϊκαί! Ἄς περιμένωμεν τὴν κατάλληλον στιγμήν. Διὰ νὰ κατορθωθῆ ἓνα πρᾶγμα, ἀρκεῖ, βλέπεις, νὰ μὴ εἶναι ἀδύνατον.

Στιγμὴ σιωπῆς ἐπικολούθησε τοὺς λόγους τούτους. Ὁ ὀρνυτολόγος διηρθύθη πρὸς τὸν σάκον τοῦ ποῦ ἐκρέματο ἀπὸ τὸν τοῖχον καὶ ἐξήγαγεν ἓν μικρὸν κυτίον ἀπὸ λευκοσίδηρον.

— Μοῦ ἀφῆξαν τὰ ἐργαλεῖα μου καὶ τὸ φορητὸν φαρμακεῖον μου, εἶπε, καὶ αὐτὸ εἶναι ἀρχεταί σημαντικόν. Μὲ τὰ ἐργαλεῖα θὰ κάμωμεν μίαν ὄπην, ἡ ὁποία θὰ διευκολύνῃ τὴν φυγὴν μας. Μὲ τὸ φορητὸν φαρμακεῖον μου ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου τὸ μέσον διὰ νὰ ἀποκοιμήσω τὸν Τουαλά. Ἄφησέ με νὰ ἐργασθῶ, ὅπως ἐγὼ γνωρίζω. Κάτι μοῦ λέγει ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἔδωκαν θάρρος εἰς τὸν Παῦλον, ὅστις δὲν ἐζήτηι τίποτε περισσότερον ἀπὸ τὸ νὰ ἐλπίζῃ. Εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν πατέρα του καὶ ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ τὸ πᾶν διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐπέρασαν ἀρχεταί ἡμέραι χωρὶς νὰ παρουσιασθῆ ἡ ἀναμενομένη εὐκαιρία. Ὁ Ροδιὲ ἐπιθυμῶν νὰ μὴ τὸν ὑποψιασθοῦν κατεγίνετο εἰς τὸν κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Τουαλά. Τοῦ προσέφερε μάλιστα καὶ μερικὰς ὑπηρεσίας ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁ μάγος ἔμεινε τελείως ἱκανοποιημένος. Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ ἦτο νὰ τοὺς παραχωρηθῆ μία μεγαλυτέρα ἐλευθερία.

Πεισισμένος ὁ Τουαλά, ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ δραπετεύσουν, τοὺς ἀρνεῖ νὰ περιφέρωνται εἰς τὸ στρατόπεδόν του.

Ἐπίσης δὲν ἐθεόρει κατώτερον του νὰ συναναστρέφεται μὲ τὸν ὀρνυτολόγον, τὸν ὁποῖον ἐδέχετο εἰς τὴν καλύβην του καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐδείκνυε τὰ εἰδῶλα, τῶν ὁποίων ἔλεγε, ὅτι εἶναι ὁ μέγας ἱερεὺς. Χάρις εἰς τὸν τρόπον τούτων τοῦ ἐνεργεῖν ὁ Ροδιὲ κατορθώσασκε νὰ ἐξακριβώσῃ, ὅτι πράγματι ὑπῆρχε ὁ διάδρομος. Ἐβεβαίωθη ἐπίσης, ὅτι ἡ διδοδος αὐτῆ δὲν ἦτο καὶ τόσο στενὴ διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἡ φυγὴ ἐπομένως ἂν καὶ ἐπικίνδυνος, καθίστατο δυνατὴ. Δέν τοὺς ἔμενε πλέον παρὰ νὰ λάβουν ὅλα τὰ μέτρα καὶ ὅλας τὰς δυνατάς προφυλάξεις, πρᾶγμα ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμῃ ὁ Ροδιὲ. Αἱ ἕως τῶρα ἀναζητήσεις του εἶχον διαρκέσει πλέον ἀπὸ μίαν ἑβδομάδα. Ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐνεργήσουν.

Ὁ σοφὸς καὶ ὁ υἱὸς του ἔθεσαν κατὰ μέρος ἓνα τμήμα ἀπὸ τὰς τροφὰς ποῦ τοὺς ἐδίδον καθ' ἐκάστην διὰ νὰ ἔχουν τροφήν μετὰ τὴν φυγὴν των καὶ δι' ἀρχεταί ἡμέρας. Ἦτο βέβαιον ὅτι ὁ Κανέα καὶ οἱ συντρόφοι του, ἀφοῦ δὲν τοὺς εἶδον νὰ ἐπιστρέψουν, θὰ εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ ὄρος. Ἐὰν ἐπομένως ἐπετύγχανον νὰ δραπετεύσουν ἔπρεπε νὰ περιμένουν, ὅτι θὰ κατεδιώκοντο. Θὰ ἦσαν ὑποχρεώμενοι νὰ κρυφθοῦν ἴσως ἐπὶ μακρότερον χρόνον καὶ ἐπομένως τίποτε δὲν ἔπρεπε νὰ παραληφθῆ. Ὅταν ὁ Ροδιὲ ἔκρινε ὅτι τὸ πᾶν ἦτο ἔτοιμον, συνεφώνησε μὲ τὸν Παῦλον εἰς ποῖον μέρος καὶ ποῖαν ὥραν θὰ συνηντῶντο πρὶν ἐπιχειρήσουν τὴν περιπέτειαν. Δέν ἠθέλον νὰ ἐξέλθουν τὴν αὐτὴν ὥραν ἀπὸ τὴν καλύβην των, διὰ νὰ μὴ ἐγείρουν ὑποψίας.

Τὴν ἐσπέραν ἡ ὁποία εἶχε ὀρισθῆ διὰ τὴν φυγὴν ὁ ὀρνυτολόγος εἰσέδυσεν εἰς τὸ διαμέρισμα ἔνθα προετοιμάζετο τὸ φαγητὸν τοῦ Τουαλά καὶ τῶν λοιπῶν προσώπων.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

